

A bunker

Vissza-visszaleng a nyugati égre májusi alkonyokon
 egy májfolt alakú, véraláfutás-szín kicsi felleg,
 elvarasult fénnnyel a kertet, gyermekkor végmenedékét
 trágáran besüti —: csattog a csalán gyökere, csigahéj
 reccsen, páرزó temetőbogarak, százlábú férges
 menekednek, kunkorodnak a kettészelt giliszták,
 mert ássa, ássa, két kölyök ássa a bunkert —
 ötévesek! — s már ragacsos, csupasz kézzel nyúl-
 kál bőrük alá a halál,
 mert messzi, születés előtti, perzselt emberhús
 marja orrlíkaik, és géppuskák, ágyúk, tankok
 dübörögnek szembe az esővert mozivásznon
 riadalmán át —, angolok jönnek a rádióból,
 angolkóros kölykek s angolkóros nagyapák —,
 okád a távolból sikolyt és jajt, miazmás füstöt
 Hirosima torka, s csecsemőillatú béke hiába leng
 a hazai romokon, félelem tarajlik, fröccsen
 a roncsolt levegőben, s nincs bár egy árva
 savanykás cukorka, paplan alá édesgetni őket —;
 ássa hát, ássa két konok gyermek a gödröt
 a kertszögletben: léssen majd hatalmas,
 sok termű bunker, illatos füvekkel, páfránnyal bélelt,
 anyuka, apuka, nagymama, nagytata idemenekszik,
 s az utca zshivajgó népe is majdan, ha
 bombázók húznak fölöttünk, s géppuskakartács
 lyuggatja a bodza s ribizli leveleit,
 és zsírosbödönök, kamra-befőttek, száraz kenyerek,
 csiprok és vödörök vakondok-honukat bebútorozzák;
 ássuk hát ásóval, körömmel vájjuk a gödröt,
 ha kell, a földgömb túlsó feléig: vész-
 kijáratot gyorsan a narancsligetes nyárba — — — hiába!
 HIÁBA! mert csorbulhat ásó, köröm szakadhat;
 öklömnyi kövek, karnyi gyökerek lökődik vissza
 a menekvés-vágyat —: eleven testet
 nem fogad magába föld, undorral kilöki,
 s mert az erőtlen is hívja a sorsát, s a gyöngé

*élet is élni akar, májusi virágörvényben,
cserebogarak fürkész-
helikopterei alatt,
íme: FELNÖVEKEDTÜNK!
s lábszárközépig ér csak a sánc-menedék!*

*Élünk hát színén a földnek, kitakart pőrén,
s minden vagyonunk, kincsünk, fegyverünk
ez az egyetlen emberöltőre szabott élet, s mentül
jobban ropog a fegyver idegeinkben, éljük a Májust,
még ha véraláfutás-szín kicsi felhők lengnek is
fönt a nyugati égen, midőn naponta Napunk leszentül.*

Ének

*Élni kell, ugye, gyönyörűm!
Kötélen repked az ing.
Ropog a levegő körülünk:
Nőnek a gyermekeink.*

*Ők írják dalunk is maholnap;
Megfagy az ing odakint.
Karjával integet ő —
Voltam ki voltam
Szószaporító korban
Írógép-billegető.*

*Élni kell, ugye, gyönyörűm,
Szigorú télben az ing.
Ropog a levegő körülünk:
Nőnek a gyermekeink.*